

איש לרעהו

לקט אמרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
מגדולי ישראל,
על מדות טובות
שנבאיות
לאהבת הזולת,
הנלפדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
© אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש ו שבט תשס"ט שבת - ירושלים 4:36 תל-אביב 4:50 חיפה 4:40 מוצ"ש - ירושלים 5:51 תל-אביב 5:52 חיפה 5:50

פרשת בא

אמת

לדקדק בכל דיבור היוצא מהפה שיהיה על טהרת האמת!

נלמד מהפסוק: "והעתירו לה' אלוקיכם" (פרק י"ז)

מדוע אמר פרעה "והעתירו" בלשון רבים? ביאר הרמב"ן: "כי כן יאמר פרעה בכל פעם דרך מוסר, כי יודע פרעה כי משה הוא המעתיב, כי כן אמר לו "למתי אעתיר לך" "והעתרתי אל ה'" "אפרוש כפי אל ה'", כי לא ידבר [משה] בזה לשון רבים, שלא יוציא שקר מפיו.

הגאון רבי יוסף שלום אלישיב שליט"א מוכיח מדברי חז"ל, כי כדי לזכות למדת הרחמים מהקב"ה של "ורב חסד" - מטה כלפי חסד. צריך להזהר שלא יחטא כלפי האמת! הדנה ידוע מה שדרשו חז"ל על הפסוק "ויעבור ה' על פניו" - "מלמד שנתעטף הקב"ה כשליח ציבור והראה למשה סדר תפלה ואמר לו, כל זמן שישראל חוטאין יעשו לפני כסדר הזה ואני מוחל להם".

וכאשר עמד משה רבינו בתפלה, בפרשת המרגלים, אמר "ארך אפים ורב חסד נושא עוון ופושע". מדוע לא אמר גם "אמת" [= "ורב חסד ואמת"]? אלא מבואר בזהר הקדוש, הואיל וחטאו המרגלים כלפי האמת, שהוציאו דיבה רעה על הארץ, על כן לא היה אפשר להשתמש ב"אמת".

נמצא, שכדי לזכות במדת "רב חסד" צריך אדם לערוך חשבון נפשו האם לא חטא כלפי האמת. היאך קיים את הציווי "מדבר שקר תרחק". האם לא רימה אחרים ולא רימה את עצמו. שכן אם פשע ב"אמת" איך יוכל להשתמש במדת האמת? עכ"ד מדברי הגרי"ש.

אי אמירת האמת נחשב גם כאשר אינו מוציא מפיו דבר שקר ממש אלא קרוב לשקר כמו שכתב הרמח"ל (במסילת ישרים פרק יא): "ויש אחרים קרובים להם (לשקרנים) במדרגה, אף על פי שאינם כמוהם ממש, והם המכזבים בסיפוריהם ובדבריהם, והיינו, שאין אומנותם בכך ללכת ולבדות סיפורים ומעשים אשר לא נבראו ולא היו, אבל בבואם לספר דבר-מה, יערבו בהם מן השקרים כמו שיעלה על רוחם, ויתרגל בזה עד ששב להם כמו טבע, והם הם הבדאים אשר אי אפשר להאמין לדבריהם. וכמאמר חז"ל (סנהדרין פט) כך הוא עונשו של בדאי, שאפילו אומר אמת, אין שומעין לו.

כוחו של איש האמת

סח הגאון מוואידיסלאוו זצ"ל: "זכורני שכאשר היה בעל החפץ חיים מגיע לעיר וורשה, נעשתה כל העיר כמרקחה, ומאורע זה הפך לשיחת היום. אף שבאמת הדבר מפליא: הרי החפץ חיים הגיע לעיר בלי שום רעש ופירסומת שקדמו לביאתו. הוא היה לבוש כאדם פשוט וחבילתו בידו, וא"כ על מה ולמה נעשתה העיר החסידיית כמרקחה? אלא התשובה היא משום שהחפץ חיים היה כולו איש אמת, ואדם שהוא כולו אמת ללא כחל וסרק אזי בכל מקום שמגיע נעשית מהפיכה בעיר"

עפ"י "שיח זקנים" - ח"ג

האמת כמות שהיא...

כאשר היה הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל מדבר על חינוך הנוער במדינת ישראל, שנחל כשלון חרוץ, נהג להזכיר את העובדה, שבאה לפניו בראשית ימי המדינה: מישהו בא לשאול עצתו: איך להצהיר במפקד התושבים, כשיציגו בפניו את השאלה, בן כמה שנים הוא? הלה הסתפק: אם יגיד יותר מגילו, הרי עלולים להביט עליו כעל זקן מדי, ולא יקבל מקום עבודה. ואם פחות מגילו, הרי לא יוכל לצאת לפנסיה אלא רק באיחור רב? והשיב לו: "רק על פחות או יותר חשבת, ולהגיד את האמת בכלל לא עולה בדעתך? אמור את האמת ותיפטר מכל הבעיות!"

"אף המה" - הפטיר הרב צדקה - "מנסים בכל פעם שיטת חינוך אחרת, ואינם מצליחים. רק שיטה אחת, דרך התורה, השיטה שכולה אמת, אינם מעלים בדעתם אפילו לנסות!"

וזאת ליהודה

העלון מוקדש לזכותו ולהצלחתו של

ר' ישראל ב"ר שלמה ומשפחתו שיחיו

יה"ר שיזכו לאריכות ימים טובים בבריאות גו"נ וכל טוב סלה

לעשות כל מעשה מצוה, חסד והטבה לזולת בזריזות!

נלמד מהפסוק: "ושמרתם את המצוות" (פרק יב"ז)

ודרשו חז"ל במכילתא: רבי יאשיה אומר אל תקרא כן, אלא ושמרתם את ה"מצוות", כדרך שאין מחמיצין את המצה, כך אין מחמיצין את המצוה, אלא אם בא מצוה לידך עשה אותה מיד.

הגאון רבי אברהם מאולינאב זצ"ל היה דורש בדרך צחות את הפסוק "עת לעשות לה' הפרו תורתך" (תהלים קיט"קכו): כל מי שאומר "עת לעשות לה'" - שיש עוד זמן לעשות המצוה וממילא מאחר בעשייתה, אזי "הפרו תורתך" הריהו כמיפר התורה, שכן "מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה" ואם לא ממחר לעשותה עלול הפסידה...

בשיחותיו של הרב מפוניבז' - הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל בישיבת "ירחי כלה" הרבה להמחיש את גודל יקרת הזמן וערכו אשר לא יסולא בפז, ועד כמה יש להחזיק במדת הזריזות ולנצל כל רגע לקיום המצוות שבין אדם למקום ובין אדם לחברו.

באחת משיחותיו אלו, ציטט דברים ששמע מהחפץ חיים בענין זה. וכה אמר החפץ חיים: "בואו וראו מה מאד נואלו בני אדם פעוטיה השגה שאינם יודעים להחשיב יקרת הזמן. הרי שנכנס אצלך אדם שכן ומבקש הלוואה, גמילות חסד, ואתה יש אמנם באמתחתך מעט מעות, אלא מרוב זהירות שלא להוציא מתחת ידך את שארית הכסף אשר חסכת לעצמך ברוב עמל, תנסה בודאי להשתמש מלהלוותו..."

"לעומת זאת: אם יכנס השכן אליך כדי לשוחח קצת דברים בטלים, או בענינים של מה בכך, הרי אתה בעיניך כאילו עומד לרשותך שפע של זמן ופנאי לשיחה..."

"ובאמת אינו כן: הלא אין מי מאתנו יודע את עתו. אוצר הזמן מוחזק כליל בידי של אדון הנשמות, והאיש החכם ישמור וינצל כראות כל רגע שהוא חי!" (ראה מסגרת)

והיה הרב מפוניבז' אוהב לחזור על מכתמי מוסר רוויי עמקות נפלאה ששמע מפי **הסבא מנובהרדוק - הגה"צ רבי יוסף יוזל הורוביץ זצ"ל**, הנה אחת מהן הנוגעת ליקרת הזמן ולהבנת העובדה שאנשים לא משכילים לנצלו כראוי:

"רבי יוסף יוזל המשיל משל בנוגע ליקרת הזמן, שחבל להפסיד ממנו אפילו רגע בודד. מרוץ הזמן החומק מאתנו, פירש, דומה לגלגל המסתובב במהירות עצומה. טבע הדברים הוא, שכאשר גלגל מסתובב באיטיות, העין מבחינה הן במסגרת החיצונית העגולה והן במוטות שבפנים העיגול, המחליפים את מקומם במהלך כל סיבוב וחוזר חלילה. אולם כשהגלגל מאיץ את סיבוביו, והעין לא מסוגלת להבחין כראוי בעיגול החיצוני, ואינה רואה כלל את שאר החלקים, ממילא נדמה כאילו הגלגל ניצב במקום אחד ולא חשים כלל שבעצם הוא מסתובב. כיוצא בזה הוא מירוץ הזמן, אשר דוקא בגלל שהוא חומק מאיתנו במהירות כל כך עצומה, נדמה לאנשים כאילו הזמן נעצר על עמדו ועמד מלכת..."

זריזות מופלאה

זריזות מחשבתו של כ"ק האדמו"ר מקלויזנבורג - רבי יקותיאל יהודה הלברשטאם זצ"ל, באה הרבה פעמים לידי גילוי מרהיב. בעיקר בזמנים המיוחדים שהקדיש כדי להכתיב את חידושו או את תשובותיו בהלכה. הוא הקריא את הדברים בעל-פה והאנשים היושבים לפניו העלו על הכתב. מסוגל היה לעבור אז במהירות הבזק מענין אחד למשנהו! וחוזר חלילה.

כה התרחש הפלא, שהכתיב בבת אחת לשנים ושלושה מעוזריו, וכל אחד מהם כתב בנושא שונה. האחד ערך תשובה לשאלה מעשית, השני כתב פלפול בסוגיא שנאמרה על ידו בישיבה, השלישי רשם אמרי שפר שנתחדשו לו בעניני הפרשה. ואם לא די בכל אלה, הרי תוך כדי הכתבה משולשת זו, נזקק לפעמים להשיב לקריאה טלפונית של אחד מהעסקנים, או לקבל בקשה דחופה להתפלל על החולה, ולהכריע בשאלה רפואית שיש בה פיקוח נפש וכיו"ב. כל זאת מבלי שריבוי הנושאים יפריעו או יגרעו כהוא-זה מצלילות דעתו לסדר דבר דיבור על אופניו.

על כך סח פעם ראש הישיבה בקרית צאנז הגרא"ש שמרלר: "בהשקפה לאחור כשאני נזכר בימים מקדם, אינני מסוגל להבין כיצד הספיק לרבינו יום רגיל בן כ"ד שעות, שיוכל לדחוס בו כל כך הרבה ענינים פעולות ומעשים".

לפיד האש

"הזמן הוא עצם החיים"...

הנושא של יקרת הזמן וניצולו היה אחד הלקחים העיקריים שלמד **הרב מפוניבז' - הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל** במחיצתו של החפץ חיים. רגיל היה לומר, שהחפץ חיים זכה לאריכות ימים מופלגת, לא רק מפני שקצבו לו בספר החיים יותר מתשעים שנה, אלא בעיקר משום שהיה חס על כל רגע בחייו, ומנצל אותו עד תום לחפצי שמים.

וסיפר הרב מפוניבז': "פעם אחת היינו - רבי אלחנן וסרמן ואני - זקוקים בעת לימודינו לעיין בספר נדיר מסויים. ובראותנו שהחפץ חיים מביא מדבריו ב"משנה ברורה" סברנו שיש לו ספר זה בביתו. ביקשנו, איפוא, שישאל אותו לנו. השיבנו החפץ חיים, כי אותו ספר אינו מצוי כלל תחת ידו, אלא כשהוצרך לעיין בו לקחו בהשאלה מספריית הנגיד ר' יעקב ברוידא ע"ה בעיר וורשה.

משהבחין החפץ חיים בסימני פליאה על פנינו, מדוע אין לו ספר כזה בביתו, העביר החפץ חיים את עיניו הטהורות על מדפי הספרים אשר בחדרו, ויפן אלינו באמירה: "גם זה יותר מידי, ועד שלא אצטער על הספרים שאין לי, מצטער אנכי על הספרים שיש לי..."

"ואנחנו בשמענו את דבריו לא ידענו את נפשנו. לא היינו מסוגלים להבין, הלמאי מצטער כל כך אותו צדיק על ספרים קדושים שיש לו!"

"אולם כעבור רגע של אתנחתא, המשיך הח"ח והסביר את עצמו: "הלא ספרים עולים בממון, אף ספר איננו עומד פה בארון מאליו... וכסף פירושו זמן, האדם מקדיש מזמנו כדי להרויח את כספו, הרי אי אפשר אחרת, והזמן הוא עצם החיים שלנו... נמצא שהנך משקיע נתח מהחיים בכדי לרכוש את הספרים האלה... במקום ללמוד תורה בעצמך, הקדשת זמן להשיג תורה הניצבת במדף... תורה של אחרים... במקום שהתורה תשכון בראש, במוח, היא עומדת בארון..."

הרב מפוניבז'

מדה טובה לתלמידי חכמים ובני תורה החולקים כבוד זה לזה בכל עת !

נלמד מהפסוק: "דברו אל כל עדת בני ישראל" (פרק יב-ג).

וכתב רש"י (מהמכילתא): וכי אהרן מדבר והלא כבר נאמר ואתה תדבר? אלא חולקין כבוד זה לזה ואומרים זה לזה למדני, והדיבור יוצא מבין שניהם כאילו שניהם מדברים...

הכבוד שחולקים החכמים זה לזה נובעת מגודל הכרתם והערכתם את גדולתם התורנית. עד כמה העריכו וכיבדו גדולי האמוראים את התלמידי חכמים ניתן ללמוד מהמובא בגמרא (שבת קיט):

"אמר רבא, תיתי לי [=מגיע לי שכר] דכי אתא צורבא מרבנן לקמאי לדינא [=שכאשר בא תלמיד חכם לפני דין] לא מניגנא רישי אבי סדיא כמה דלא מהפיכנא בזכותיה" [=איני מניח את ראשי על הכר עד שאני מתעמק בטענתו ומתאמץ לבחון ולראות, במסגרת ההלכה, האם יש דרך לזכותו בדין].

עובדה נוספת מציינת הגמרא (שם): "אמר מר בר רב אשי: פסילנא ליה לצורבא מרבנן לדינא [=אני פסול לדון בדין אשר אחד מבעלי הדין הוא תלמיד חכם] מאי טעמא? [=וכל כך למה?] דחביב עלי כגופאי [=משום שהוא חביב עלי כמו הגוף שלי] ואין אדם רואה חובה לעצמו".

יש להוסיף בביאור הדברים: לכאורה תמוה, הרי מצווים אנו במצות עשה של "ואהבת לרעך כמוך", ואם כן, כיצד הבדיל מר בר רב אשי בין תלמיד חכם שבא לדין ובין שאר אדם, הרי גם ביחס לכל אדם צריך להרגיש שחביב עליו כגופו?!

התשובה היא, על פי ביאור המפרשים בהגדרת מצוות "ואהבת לרעך כמוך" שאין הפירוש שאדם צריך לתת לשני יותר ממה שנותן לעצמו, אלא רק באופן שטובתו העצמית אינה נגרעת. ואולם מר בר רב אשי אמר שמרוב חביבותו את התלמיד חכם מוכן לתת לו אף יותר ממה שהיה נותן לעצמו.

להיות רבי עקיבא אייגר מדין שליחות...

סיפר גאב"ד טשעבין - הגאון רבי דב בעריש ווידנפלד זצ"ל עד כמה העריכו גדולי הדור איש את רעהו וביטלו עצמם אחד כלפי חברו וכמעשה שהיה:

יתומה שהיתה מקרובי משפחתו של הגאון רבי עקיבא אייגר זצ"ל באה בקשרי שידוכין, ונבצר ממנו, מפאת חולשתו, להשתתף בשמחת ה"תנאים". ביקש רבי עקיבא אייגר מידידו הגאון רבי אפרים זלמן מרגליות זצ"ל מבראדי, שיופיע במקומו.

ידוע היה כי שעותיו ורגעיו של הגאון מבראדי ספורים ויקרים היו עד מאד, ברם להפצרתו של רבי עקיבא אייגר לא סירב. על כן הכל תמיהו והתפלאו על העובדה שהגאון הנ"ל העריך לשבת במסיבת התנאים בנחת ובמתנינות יותר מהרגיל אצלו.

כאשר הביעו בפניו את הפליאה הכיצד לא חס על זמנו היקר בשבתו במסיבת התנאים, השיב הגאון מבראדי בהתלהבות: "הלא עתה אני רבי עקיבא אייגר... שהרי "שלוחו של אדם כמותו" ועל כן, כל רגע כזה יקר מאד בעיני ולמה אמהר לשוב משליחותי..."

בצילו חמדתי

כבוד חכמים מדאורייתא...

בשנה מסויימת היו להגרי"ז סולובייצ'יק זצ"ל ספיקות, האם מותר להשתמש בסוכר באותם ימים, ולא הסכים שבביתו ישתמשו בסוכר למרות שסבל מהמחסור במצרך חיוני זה.

פעם ביקר הגרי"ז בביתו של הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל וכיבדוהו בכוס תה עם סוכר. מלוויו נדהמו לראותו שותה את התה הממותק והביעו לאחר מכן בפניו את פליאתם: הרי בביתך אינך מסכים לשתות מן הסוכר הזה ומדוע אצל רבי איסר זלמן שתית ממנו ללא פקפוק?

השיב להם הגרי"ז: הדברים פשוטים וברורים, הרי הסיבה שאינני משתמש בסוכר הינה מפני ספק של ספיקא דרבנן ואני מחמיר על עצמי, ואילו כבוד תלמידי חכמים הרי זה ממש מדאורייתא.

בדרך עץ החיים

קוראים נכבדים! האם ידעתם?

על איזו מדה אמר החפץ חיים (עפ"י חז"ל) שהמתחזק בה מציל את הבריות מפורענויות ומרבה טובה לעולם ?

מדוע במצות מילה ביום השמיני נצטוונו להזדרז מטעם "זריזין מקדימין למצוות" ואילו בפדיון הבן אחר ל' יום נצטוונו להזדרז מטעם "מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה" ?

מדוע הורה הגרי"ז סולובייצ'יק זצ"ל לומר לנדיבים שיש לו ככולל רק שלושה אברכים [אף שלמדו שם יותר] ? על שום מה נגזר דינו של הסטייפלער זצ"ל בצעירותו, למות בתליה, וכיצד ניצל מגזירה זו ?

כיצד הגיב הגאון רבי חיים מוולאז'ין זצ"ל להצעתו של אדם תמהוני שהציע לצרף למנין את המנורה... ? מדוע נהג הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל לכבד את תלמידיו בהידור קימה ?

מדוע עצר הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל באמצע קריאת ה"תנאים" כשהגיע למלים "הבחור החתן המופלג" ?

באיזה בית מדרש יכלו החסידים לכוון את שעונם לשעה המדוייקת על פי הרגע שהרכי נכנס לתפלה ?

על שאלות אלו ועוד רבות אחרות, תוכלו למצוא תשובות מעניינות בספר המבוקש **איש לרעהו** (פרשת בא: עמודים קמג - קעח) ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות לפרטים: 02-5869073

בין איש לרעהו

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

\$30,000,000,000,000

ובהמשך: "ניו יורק קלקלה את החגיגה בווינגטון. המדדים בול סטריט סגרו אמש בירידות חדות לאחר ש'סטרייט סטריט' - מנהלת הכספים הגדולה ביותר של גופים מוסדיים - צנחה בכ-47%. ענקית הפיננסים דיווחה על זינוק של כמעט פי שניים בהיקף הפסדיה בגין אחזקות אגרות-חוב, שהגיעו ל-5.5 מיליארד דולר... כל זאת למרות האווירה האופטימית בארה"ב ובעולם, עם השבעתו של ברק אובמה לנשיא ארה"ב."

אולי גם תרם לכך משפט שאמר אובמה בנאומו הראשון: "הכלכלה שלנו מוחלשת מאוד - תוצאה של תאוות בצע וחוסר אחריות" - למרות שלאחר מכן הוסיף: "אנו עדיין האומה העשירה והחזקה בעולם". החדשות הללו לא כל כך מפתיעות, לאחר שבסיכומי שנת הכספים האחרונה דווח כי בורסות העולם הפסידו במצטבר \$ 30,000,000,000,000 (שלושים טריליון דולר).

* * *

מאז שקיבל הרב גבריאל את ההלוואה חלפו 17 חודשים, כאשר מידי חודש הוא פורע \$1,000 לפתע מתקשר אליו דיוויד ומודיע לו: "אתה לא צריך לשלם לי יותר על החוב!" הרב גבריאל לא הבין מה "נופל עליו" והבן-דוד נאלץ להסביר:

"פעם חשבתי שבלי הרבה כסף אי אפשר לחיות. כידוע לך לאחרונה המצב הכלכלי בעולם הינו בשפל המדרגה. גם אני לא נמלטתי מהמצב והפסדתי את רוב כספי שהיה נתון בהשקעות בתחומי הבורסה והנדל"ן."

אין ספק שבתקופה הראשונה היה דיוויד נתון בהלם, אלא שמפתיע לגלות כחצד בהמשך הדרך "תרגם" לעצמו את ההפסדים והשלכותיהם: "במשך הזמן שעבר מאז הפסדיי הגדולים גיליתי שפשוט אפשר לחיות גם בלי הרבה כסף. מלבד זאת הרהרתי לעצמי: לולא היית מבקש ממני את ה-100,000\$ כהלוואה, הרי לבטח הייתי מפסיד אותו באחת מההשקעות... כיוון שנוכחתי לדעת שאני ממשך לחיות למרות ההפסדים הכספיים, אז מדוע בעצם שלא אשאיר את הכסף אצלך?..."

מדהים לגלות כיצד על אותה מציאות ניתן להסתכל משתי זוויות שונות לחלוטין. כל הציביליזציה כולה - והתקשורת בראשה - מבכים את ההפסדים הכלכליים ואילו בפינה עומד לו יהודי קטן ומדבר על רווחים: כן. הוא הרוויח! הוא הפיק מההפסדים את ההסתכלות הנכונה על החיים.

ואת הרווחים שלו הוא לא מותיר לעצמו - אלא מתחלק עימם בלב פתוח. כך ולא אחרת זכה הרב גבריאל ב-83,000\$ עליהם לא חלם.

שלח ע"י משפחת מנדלבוים, רח' סורוצקין ירושלים

זה ששיעוריו של הרב גבריאל הינם מיוחדים, כלל לא מבטיח לו משכורת מיוחדת. בשונה מעולם האקדמיה שם ישנו קשר בין רמתו של המרצה לבין משכורתו, הרי שבעולם התורני יוצאים מתוך הנחה בסיסית שאת התורה מלמדים בחינם - וכדברי חז"ל שהקב"ה מבקש: "מה אני בחנם - אף אתם נמי בחינם" (נדרים דף ל"ז ע"א). אך מאחר שכל אחד מבין שחייבים להתפרנס, לפיכך מקבל בעל המשרה משכורת, שאף פעם לא תזכיר את המספרים הגדולים שמתגלגלים באקדמיה.

אין זה פלא שפרנסתו של הרב גבריאל (שם בדוי) הייתה דחוקה, למרות ששימש כמגיד-שיעור. ומה גם שהוא מתגורר בארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות, שם גם הוצאות המחיה הן בלתי מוגבלות.

מזל טוב!

מזל טוב!

מזל טוב! שלושה מיליון של הרב גבריאל, נישאו בפרק זמן של שלוש שנים רצופות! המצב הכלכלי שלו הלך ונעשה קשה יותר ויותר, עד שהחליט לפנות לבן דודו.

מיסטר דיוויד (שם בדוי) הינו יהודי יקר, שומר תורה ומצוות. וכאשר פנה אליו הרב גבריאל וביקש ממנו "הסדר כלכלי" נענה למשימה. הוא הגיש לו הלוואת ענק של \$100,000 בפריסת החזרים של מאה תשלומים חודשיים! מידי חודש החזיר הרב גבריאל \$1,000 ומאז ההלוואה יכל להתרכז טוב יותר בהכנת שיעוריו.

* * *

לפני שנמשיך בסיפור, כדאי שנציץ למצב הכלכלי ששורר כיום בשווקים הפיננסיים בעולם. דומה שהכותרת "וול סטריט קלקלה לאובמה" מבטאת טוב מאוד את המצב:

שני מיליון האמריקנים אשר התאספו לרגל השבעתו של ברק (חוסין) אובמה לנשיא, שידרו יותר מכל את האופוריה שהשתלטה על ארה"ב. בעולם המודרני של היום נחשבת התקהלות של כמה אלפים למפגן ענק, וכאן התקבצה כמות בלתי נתפסת של אנשים ועוד ביום חורפי קר במיוחד! אלפים נפנפו בדגל האומה, כאשר חלקם מנמקים שלנוכח הקור זו הדרך היחידה לשמור על חום הגוף.

ביום שמח שכזה היינו מצפים לשמוע על עליות בבורסה האמריקנית. אך תחת זאת יצא "Y□e□" בכותרת שאומרת יותר מהכל: "וול סטריט קלקלה לאובמה: ננעלה בירידות חדות". בגוף הדיווח נאמר: "למרות האופטימיות ביום השבעת הנשיא הנבחר ברק אובמה, רשם מדד הדאוג'ונס ירידה של 3.63% ונאסד"ק צנח ב-5%".

זוכה השבוע (השישי): משפחת מנדלבוים, רח' סורוצקין ירושלים

הזוכה זה, הוא הזוכה השישי במבצע הפרסים לעידוד וטיפול מרות טובות. כל שעליכם לעשות: לכתוב סיפור אמיתי, מעניין ולא שיגרת על מרות טובות שאירע אצלכם או אצל מכרכם, בתנאי שהסיפור עדיין לא פורסם בספר או בכתבי עת, ולשולחו לפי כתובת המכון. יתר התנאים פורסמו בשבועות הקודמים.

ארבעה סיפורים נוספים שיבחרו, יפורסמו במדור זה ויזכו את שולחיהם בסך 100 ש"ח.

בברכת הצלחה וכל טוב